No. 2089 Zaterdag 19 Januari 1924. 41ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire, Aruba en de Bovenwindsche eilanden per drie maanden fl. 2.— bij vooruitbetaling.

Bureau van dit blad: St. Elisabeth's Gasthuis.
Administratie: St. Thomas-college.
DRUKKER. B. L. BOGAERS.

Voor het Buitenland per jaar fl. 10.—
Afzonderlijke nummers fl. 0.15.
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels f. 0.50; voor elken regel meer 7½ cts.

Aanval of Zelfverdediging.

Als vervolg van ons hoofdartikel der vorige week willen wij allereerst eenige der meest markante plaatsen uit de redevoering van Pater DUFFY, die wij de vorige week cursief afdrukten, releveeren, omdat zij het uitgangspunt zullen vormen voor onze verder betoog, waarin wij het goed recht van ons eigen houding en standpunt met duidelijke en overtuigende bewijzen zullen vasleggen:

Pater DUFFY zeide dan o.a.:

„Ik ben met bitterheid tegen de po-„ging van sommige katholieken om een „wrijving te veroorzaken tusschen de „katholieke Kerk en de orde der vrij-„metselaren . . . .”

„. . . . *Wij weten, dat* DE VRIJMET-„SELAREN *en* VOORNAMELIJK DE LEIDERS „DER VRIJMETSELAREN GEEN ANTI-KA-„THOLIEKEN ZIJN. *Er is geen gevoel „van antagonisme tusschen den gees-„telijke en vrijmetselaar.”*

„. . . . *Er is geen enkele reden, waar-„om wij onzen weg zullen verlaten om „een gevecht te* BEGINNEN *tegen de „vrijmetselaren . . . .”*

„. . . . Als wij onzen gang kunnen „gaan, onze kerk en ons land dienen-„de als een oprecht vaderlandslieven-„de eenheid, dan zal al de kracht van „*anti-katholieke dweperij te pletter wor-„den geslagen. Ik ben blij dat deze „dweperij openlijk is*; HET IS HET GE-„GEN IS . . . .”

Van al het bovenstaande gaan we maar met één enkel gezegde van Pater Duffy, n.l. met de laatste zinsmede, volkomen accoord.

Dit is ons werkelijk uit het hart gegrepen, dat nl. *anti-katholieke dweperij het gevaarlijkste is, wanneer zij verborgen is.*

Als dus *La Voz* na het slot dier redevoering van P. Duffy zegt: *„Ver-„standige woorden, die navolging ver-„dienen voornamelijk door de perso-„nen, die het publiek moeten voorlich-„ten en voor wie ze gesproken zijn,”* dan moeten wij eerlijk bekennen, dat wij in het verleden reeds meermalen daarmee in strijd hebben gehandeld, en dat wij evenmin voornemens in zijn de toekomst dien raad op te volgen, om dezelfde reden waarom iemand zich ook niet gaarne door een blinde, of verblinde of kwaadwilligen den weg laat wijzen.

P. Duffy zegt, dat hij „met bitterheid is tegen de poging van sommige katholieken om *een wrijving te veroorzaken* tusschen de kath. kerk en de orde der vrijmetselaren.”

Hij zegt, dat hij er niet aan denkt „een *gevecht te beginnen* tegen de vrijmetselaren.”

Wanneer wij even groen en onkundig waren als P. Duffy in deze materie, of liever wanneer tal van Pausen en in den lateren tijd vooral Paus Leo XIII in zijn Encycliek: *Humanum genus* van 20 April 1884 niet hun waarschuwende stem tegen de Vrijmetselarij verheven hadden, wanneer nooit door feiten gebleken was, dat de Vrijmetselarij de vijand is van den christelijken godsdienst en de vinnigste bestrijdster der Katholieke Kerk, ja dan zou inderdaad P. Duffy volkomen in zijn recht zijn, dan zou het onchristelijk zijn, in strijd zelfs met het geweten „om een *wrijving te* VEROORZAKEN tusscheh de katholieke kerk en de orde der vrijmetselaren,” en tegen hen een *gevecht te* BEGINNEN.”

Doch de *wrijving* bestaat reeds lang, maar het gevecht is reeds begonnen, en wordt met alle heftigheid gevoerd al veel méér dan een eeuw lang door de vrijmetselarij tegen den christelijken godsdienst en speciaal tegen de kath. Kerk.

Niet de katholieken, hebben die wrijving veroorzaakt, zijn dien strijd begonnen. Zij zijn integendeel de belaagden, de aangevallenen, en het is zaak van rechtmatige zelfverdediging, dat zij hun krachten inspannen om dien aanval af te slaan.

Als belijders van dien godsdienst, als leden dier kerk hebben wij het recht en den duren plicht den Goddelijken Stichter dier Kerk te gehoorzamen, en wij zouden aan dien plicht grootelijks te kort schieten, wanneer wij niet naar best vermogen zouden trachten de pogingen om de steunpunten dier kerk ondergraven, te verijdelen.

Moeten we misschien nog bewijzen aanbrengen, dat de vrijmetselarij *tegen* den godsdienst, *tegen* de kath. kerk gekant is? Een reeks van getuigenissen van de kopstukken der loge uit alle landen staat ons hierbij ten dienste, getuigenissen uit de officieele geschriften en documenten der loge, getuigenissen, die bij geen mogelijkheid kunnen in twijfel getrokken worden.

Voor vele buitenstaanders is de Vrijmetselarij een genootschap, dat zich in hoofdzaak bezighoudt met humaniteit, philantropie, enz., aan wie het zich bemoeien met politiek e. d. geheel vreemd is.

Best mogelijk, ja zeer waarschijnlijk zelfs, dat vele aanhangers der secte ter goeder trouw zijn (voor hen, die van huisuit katholiek zijn, is die goede trouw bezwaarlijk aan te nemen) en in gemoede overtuigd zijn, dat dit werkelijk haar doel is en dat van haar anti-godsdienstig streven weinig tot hen is doorgedrongen. Doch men moet niet vergeten, dat de Vrijmetselarij een *geheim* genootschap is, en dat dus maar betrekkelijk weinig van die geheimen tot de buitenstaanders doordringt, en dat de orde der Vr. leerlingen en lagere en hoogere graden heeft en dat daarom *niet alle* geheimen ook tot *ieder* hunner doordringen. Misschien komen wij later op dit punt nog wel terug.

Doch het gaat hier over de vijandige tendenzen der Vrijmetselarij als zoodanig, niet over de al of niet vijandige houding van elk en ieder lid afzonderlijk.

Het gaat hier over de kopstukken, van wie de leiding uitgaat, die den geest der orde beheerschen, die het werkplan opmaken en uitvoeren.

En juist omdat die leiding en het opmaken en uitvoeren van dat werkplan steeds in het diepste geheim plaats vindt, daarom is de Vrijmetselarij zoo gevaarlijk.

Hoe dus P. Duffy kan beweren, „dat de Vrijmetselaars en *voornamelijk de leiders der Vr. geen anti-katholieken zijn*”, gaat ons verstand te boven. Die bewering is vlak af in strijd met de historie, lijnrecht in tegenspraak met de bovengenoemde Encycliek van Paus Leo XIII. De „venerabelen” der Loge zelf zullen wel in hun vuistje gelachen hebben over de grenzenlooze naieviteit van dezen R. K. priester, die zoo onverwacht ter hunner verdediging op de bres springt.

Zeker ook het Socialisme, het Communisme enz. zijn den godsdienst en de Kerk vijandig. Doch dezen maken er over het algemeen geen geheim van. Zij spelen met open kaart, men weet waar en hoe zij hun aanvallen organiseeren en men kan er zijn maatregelen tegen nemen.

Wanneer humaniteit en philantropie het eenige doel dier orde was, zou dat geheimzinnigé en die strenge eed om die geheimen te bewaren, absolunt geen zin of beteekenis hebben.

Die geheimhouding kan nooit goedgepraat, nooit er een aannemelijke verklaring voor gegeven worden.

Waar de geheele wereld zich tegenwoordig keert zelfs tegen de geheimhouding der diplomatie en openbaarmaking der diplomatieke stukken verlangt, gelden dezelfde en nog veel hoogere motieven ook hier.

Wij weten zeer goed, dat de Vrijmetselarij, in het nauwgedreven, gewoonlijk met de uitvlucht voor den dag komt, dat zij niet den godsdienst vijandig is, doch alleen de *kerk, de priesterdwang* en *priesterheerschappij* bestrijdt.

Wij handhaven ten volle, dat de loge *ook* den godsdienst, den christelijken en allermeest den katholieken godsdienst vijandig is. Ten alle tijde zijn wij bereid, dit met een vloed van authentieke gezegden van vrijmetselaars van naam en gezag te bewijzen.

„Priesterdwang” en „priesterheerschappij”. Met zulke krachttermen, die als boeman dienst doen, worden slecht onderrichte of reeds half afgedwaalde katholieken om den tuin geleid en in de netten verstrikt.

„Priesterdwang” en „Priesterheerschappij,” die alleen bestaan in de verbeelding of kwade trouw van sectarissen, doch waarvan geen goed onderlegd en oprecht Katholiek ooit bewijzen van gezien of ondervonden heeft, juist omdat het katholiek geloof een redelijk geloof is, dat allen gewetens- of priesterdwang ten eenenmalen uitsluit; dat hem leert dat de Goddelijke Stichter ook het priesterschap heeft ingesteld, omdat priester*leiding en hierarchie* voor zijn Kerk onontbeerlijk is.

„Priesterdwang” en „priesterheerschappij.”

Afgezien nog, dat deze beschuldiging geheel en al met de waarheid in tegenspraak is, past dergelijke beschuldiging allerminst in den mond van den vrijmetselaar, die zelf in een glazen huis woont.

Er is niemand ter wereld, die onder zulk een dwang en heerschappij staat, niemand, die door zulk een duren, verschrikkelijken eed gebonden wordt dan juist de vrijmetselaar, een eed, die hem aan handen en voeten gebonden overlevert als een willoos werktuig in de macht van de leiders, die hem met de zwaarste straffen bedreigen in geval hij dien eed zou verbreken.

Dat is een eed, die indruischt tegen de natuur en het gezond verstand, omdat die hem aflegt, nog onvoldoende kennis draagt *welke* geheimen hij ook later zal moeten bewaren, nog onkundig is, *welke* verplichtingen hem later zullen worden opgelegd, ook al zouden deze met zijn eer en geweten in conflict komen.

Ten slotte nog dit.

***

De bekoring.

Een Brusselsche vertelling van Jos. W.

—Kom, Nelly, zei de jonge man op verdrietigen toon, wees niet zoo kinderachtig!

—Kinderachtig? 't Gaat over de vervulling van mijn vurigsten wensch!

—Hoe kunt gij er op aandringen, dat ik een zoo kostbaar kleinood, een halssnoer van 600 frank, voor u zal koopen! Dat is voor mij even onmogelijk als kostte het ding zes duizend. Waarlijk, ik kan niet, hoezeer ik u ook bemin. Gij weet, dat ik een eenvoudige klerk ben, en niet zwaar bezoldigd....

—En ge wilt er mij aan herinneren, dat ik zelf niets ben dan een eenvoudige juffrouw van gezelschap en voorlezeres! antwoordde het jonge meisje méér dan bits.

—Neen, hernam Paul zachtmoedig, maar ik wilde, dat gij uwe verlangens niet zóó ver liet gaan; ik zou ze dan tot mijn groote blijdschap, kunnen vervullen....

—Is 't mijne schuld, dat ik gaarne mooie dingen zie? Ik kan nu eenmaal geen „armoe” velen, dat ligt zoo in mijn aard. Zal ik dan nooit in mijn leven kunnen hebben wat ik droom?... Op u moet ik in ieder geval niet rekenen.

—Wat bedoelt gij daarmee? stamelde de verliefde Paul, als verbijsterd.

—Gij zijt niet in staat, iets stouts, iets avontuurlijks te wagen om u een weinig van dat geld te verschaffen, naar het bezit waarvan ik zoo vurig verlang. Gelooft ge niet, dat 't mij verveelt bij dat schepsel te moeten blijven, bij die oude millionnaire, wie ik met 't geduld van een engel gezelschap houd, in de hoop, dat ze mij in haar testament zal bedenken? Als ge een van die kranige mannen waart, die de fortuin weten te dwingen nu en dan eens toe te lachen, zou onze toestand gauw veranderen. En dat ware ook het beste middel om mij een bewijs te geven van wat gij uwe „liefde” noemt.

—O, Nelly, hoe kunt ge zoo spreken!

—Maar het meisje was nu eenmaal „gelanceerd” en zag er niet op, den ponjaard nog dieper in de wonde te drukken.

—Ja, gij zegt wel: „O, Nelly!” Maar gij hebt geen moed om voor Nelly een van die dwaasheden te begaan, die voor een vrouw bewijzen, dat men haar werkelijk bemint.

—Maar, liefste, zijt ge wel bij zinnen?

—Gewetensbezwaren, hé? Gij durft niet. Maar iemand „van karakter” moet alles durven.

—Kent gij vele van die jongens, die zooveel „moed” bezitten?

—Misschien.... antwoordde Nelly met een uitdagend lachje. En zij ging haars weegs en liet Paul alléén.

Dit onderhoud had plaats op een plein te Schaarbeek, waar de jongelui elkaar iederen dag ontmoetten op het uur van 't ontbijt, het éénige oogenblik van den dag, waarover ze beiden konden beschikken. Zij waren zoo goed als verloofd. Het éénige beletsel bestond hierin, dat de bescheiden posite van Paul zijne kokette, eerzuchtige en romaneske Nelly niet kon bevredigen. De kinema- en romanavonturen, hadden haar mooi hoofdje een weinig van streek gebracht; zij beweerde, dat een verliefd man zelfs den dood moet trotseeren voor een glimlach van zijn uitverkorene.

Dien keer verliet Paul zeer droevig gestemd het plein; de harde woorden van zijn meisje bleven hem den heelen dag in de ooren suizen, maar hij vleide zich met de hoop, bij hun volgende ontmoeting Nelly in betere stemming te zullen vinden.

Den volgenden morgen, op het gewone uur, wandelde hij koortsig op en neer tusschen de perken en het sierhout. Nelly was niet gekomen. Hij was schier wanhopig en met die wanhoop mengelde zich een zweempje jaloezie, bij de gedachte aan zekere woorden.

Eindelijk kon hij niet meer wachten; 't was hoog tijd om naar zijn kantoor te gaan. Om niet te laat te komen, wenkte hij een taxi. De auto had reeds eenige honderden meters afgelegd, toen Paul, met een gebaar van onvrijwillige verbolgenheid, met de vuist op de kussens sloeg. Die beweging deed een voorwerp op den bodem van de taxi vallen. Hij bukte zich werktuigelijk om het op te rapen en hield, tot zijn niet geringe verbazing, een zwaar gevulde portefeuille in de hand.

Met bevende vingers maakte hij ze open. De portefeuille bevatte bankbiljetten, een verkleurde foto en een sleutelje, maar geen identiteitspapieren. Met kloppend hart, en zonder te weten waarom, begon Paul de biljetten te tellen, te zamen voor een bedrag van achttienduizend frank. Te eenenmale verbijsterd door hetgeen hem overkwam, wierp hij zich achterover. Hij dacht aan de scène, den vorigen dag tusschen hem en zijn meisje afgespeeld en nu scheen het toeval hem alles te schenken, wat hij noodig had om de weerspannige te verteederen. Maar Paul was een door-en-door rechtschapen jongen en zijn geweten vervulde van eerlijkheid namen onmiddellijk de overhand.

—Kom, sprak hij bij zichzelven, ik denk, ik redeneer niet meer. Dat geld behoort mij niet toe: ik heb geen recht om het te behouden. Ik ken mijn plicht....

Hij zocht weer naar een naam, naar een adres, naar vond niets van dien aard. Paul kreeg 't warm. Het noodlot scheen nu eenmaal niet te willen, dat het geld aan zijn eigenaar werd teruggeven. Met een mengsel van blijdschap en droefheid dacht Paul aan zijn Nelly.

—Ze houdt van degenen, die een condottiere-ziel hebben en niet gewoon zijn, naar de stem van hun geweten te luisteren! Zij zou me niet laten zitten als ik.... Mijn God! wat te doen?.... Wat schrijft de plicht mij voor? En is 't niet mijn eerste plicht, haar gelukkig te maken?..

Er verliepen eenige munuten, ge-

De katholieke Kerk heeft nog een geheel bijzondere reden, waarom zij haar kinderen ernstig voor de Vrijmetselarij waarschuwt nl. deze, omdat de Loge er in alle landen, *ook hier in de kolonie*, er bijzonder op uit is haar adepten te recruteeren juist onder de katholieken. Het zal wel niet noodig zijn dit nader te bewijzen. Dat leert de ondervinding. Doch dan kan men der kath. kerk evenmin het recht ontzeggen, daartegen te waarschuwen.

MEDE-LIJDEN, ROOMSCHE KRACHT.

Onder bovenstaanden titel schreef Dr. TITUS BRANDSMA, *ord. Carm.* Hoogleeraar aan de R. K. Universiteit te Nijmegen, het volgende in *„de Gelderlander.”*

„In een kort berichtje lazen we dezer dagen in de couranten. dat de oud-Provinciaal der Dominicanen, Pater Maat, zich einde dezer maand inscheept naar Trinidad om zich te wijden aan de geestelijke bediening der Melaatschen.

Zulke berichten stemmen blijde.

Ik kom op dit berichtje niet terug om Pater ter Maat in de hoogte te steken. Wel heb ik grooten eerbied voor zijn daad, wel acht ik deze lof waardig, ja boven mijn lof verheven, maar veel meer verheugde ik mij bij het lezen van dit bericht, omdat het geslacht der helden, het getal dergenen, die zich willen opofferen ter liefde van den medemensch, nog niet is uitgestorven, het geloof, dat tot die daden drijft, niet dood is, teekenen geeft van heerlijk leven, bloeit in wondere schoonheid, en zoo steeds bloeien zal.

Dit berichtje stemt tot blijdschap, doet ons weer de schoonheid van ons Geloof bewust worden.

Maar als dat weer alleen steunde op dit eene berichtje, och, dan was daar nauwelijks reden voor.

Maar daarop steunt het dan ook niet.

Och neen, Pater ter Maat staat niet alleen.

Zijn vertrek zou wat bijzonder opvallen, omdat men hem in breede kringen kent, omdat hij Provinciaal was van de Paters Dominicanen, een ijverig missionaris (van 1904—1912 in Curaçao) een gevierd redenaar, een talentvol schrijver, hetgeen hij doet, is, hoe bijzonder ook, toch ook weer niets bijzonders.

En juist dat die daad betrekkelijk niets bijzonders is, doet haar voor ons zoo heerlijk zijn.

Neen, dat is geen tegenspraak.

Eén gaat thans heen, om een werk van groote liefde te verrichten. Hoevelen zouden willen gaan?

Wij benijden hem niet, wij gunnen hem de eerekroon, door God hem voor dat werk van liefde weggelegd, maar hoevelen zal God kronen als hem, omdat zij evenals hij de melaatschen wilden dienen, maar niet mochten of niet konden.

Hoe goed weten we het, dat, als in een Orde of Congregatie een werk wordt ondernomen van meer dan gewone opoffering, zoodat geen Overste daartoe zijn onderdanen wil verplichten, dat dan een oproep om slechts enkele krachten de Overste de keuze brengt tusschen vele veelvouden van het vereischte geval.

Hoe goed ook weten we, dat aan een Orde juist de meeste roepingen ten deel vallen om de punten van zijn regel, welke het grootste offer vragen.

Neen, we hoeven niet in de geschiedenis terug te gaan en te zoeken in de levens van lang gestorven heiligen om daden te vinden van heldhaftige liefde, voortgesproten uit de overtuiging van ons Geloof.

Ons levend Roomsch geloof waarborgt ons, dat de melaatschen steeds hun verzorgers zullen vinden, als deze tot hen kunnen komen. Aan den goeden wil, aan liefde en offervaardigheid ontbreekt het niet.

Deze daad is er slechts de toevallige openbaring van.

Het zou geen moeite kosten, de ziekenhuizen rond te gaan en daden aan te wijzen, welke even groote offers vragen, gestichten van idioten en krankzinnigen, waar de liefde niet minder groote wonderen doet, en als we konden lezen in de harten van zoovelen, o hoe rijk zou ons Geloof dan blijken, hoe zou men vol verrukking staan voor wat er leeft in menig hart.

Laten we ons toch niet blind staren op de ellende der wereld en op wat het leven droevig maakt.

Laten we het verminderen door er liefde tegenover te stellen. Daardoor alleen scheppen we het vaak om in vreugde. Of meent ge, dat ook de melaatsche in al zijn lijden geen tevredenheid kan bezitten. Niet het lijden maakt den mensch ongelukkig. De Heilige Teresia wilde liever sterven, als zij niet meer lijden kon. Het lijden gedragen als een bewijs van liefde tot God, als een offer hem ter eer, geeft veeleer vreugd dan droefheid. Maar opdat de mensch daartoe in staat zij, is het noodig, dat sterke mannen en sterke vrouwen het lijden tegemoet gaan, het lijden op zich nemen. In hun gezelschap draagt ook hun medemensch het lijden lichter,

Men klaagt over levensmatheid en over droeve tijden.

Men ziet niet, op welke wijze men de wereld anders maken kan.

Niet door allerlei wijzen raad, maar door ieder voor zich het lijden van dezen tijd aan te nemen met een betere gezindheid.

Moge de daad van Pater ter Maat er weer toe bijdragen, ons Roomschen het blij besef te geven van de kracht van ons geloof en van ons aller roeping het lijden onzer medemenschen te verzachten door een offer onzerzijds, een offer niet in naam, maar inderdaad.”

De Leeken-Bijbel.

De liberaal-protestantsche Kerknieuwsschrijver in de *N. R. Ct.* schreef in het nummer van 31 October:

„Een van de werkelijk belangrijke oogenblikken tijdens de algemeene vergadering van den Protestantenbond te Nijmegen was de gedachtenwisseling over den herdruk van de Leidsche Bijbelvertaling. Het voorstel om een verkorte Bijbeluitgave verkrijgbaar te stellen lokte verschillende aanwezigen uit tot een bespreking over het voor en tegen. En het was vooral namens de zoogenaamde „leeken”, dat het voorstel-Enschedé (voor een verkorte Bijbel-uitgave) werd ondersteund. Dezen hadden er in sommige afdeelingen op aangedrongen, nu eens een bijbel uit te geven, waaraan zij wat konden hebben. De Bijbel in zijn geheel bevat voor hen zooveel onleesbaars en onbegrijpelijks, dat men, gelijk het ter vergadering zeer kras werd uitgedrukt, door den geheelen Bijbel uit te geven, de menschen van den Bijbel vervreemdt.

Deze paradoxale opmerking heeft een schijn van waarheid.

Inderdaad is de Bijbel een boek dat men niet zonder voorlichting kan lezen. Men moge deze voorlichting zoeken in het gezaghebbend woord van den priester, zoo men Roomsch is, of in de dogmatische exegese van de belijdenis, zoo men orthodox is, ook de vrijzinnige ziet zich aangewezen op het commentaar van de wetenschappelijke Bijbelcritiek. En men kan van den „leek” niet vergen, dat hij uit het geweldige complex van de Bijbelboeken zelfstandig het woord naar zijn gading zal zoeken.”

Het bovenstaande, door ons *gecursiveerde* van den protestantsche briefschrijver in de *N. R. C.*, is ontstellend juist zegt *de Tijd*, en bewijst een keer te meer de redelijkheid der katholieke overtuiging op dit punt.

De *N. R. Ct.* gaat voort:

„De vraag is echter, of een „verkorte” Bijbel, of anders gezegd een bloemlezing aan de bezwaren van den „leeken”-lezer tegemoet komt. Het is waar, dat de bijbellezer slechts een betrekkelijk klein gedeelte van den Bijbel als vruchtbare lectuur kan gebruiken. Doch de moeilijkheid is, dat voor iederen lezer dit gedeelte weer anders zal zijn. Niet alleen heeft elke ketter zijn letter, maar ook onder eenzelfde groep van geloovigen zal tot iederen persoon weer een ander woord nadrukkelijker spreken. En het zijn niet louter „geloovigen”, voor wie de Bijbel beteekenis kan hebben.

Is de Bijbel uitsluitend een stichtelijk boek? Juist onder „leeken”, die minder met dogmatische vooroordeelen en theologische methoden behept zijn, zal een aanzienlijk deel het klassieke boek der Joodsche en der Oud Christelijke kerk willen lezen allereerst uit een oogpunt van letterkunde, of van kunst of van cultuurhistorie. En voor degenen, die in den christelijken kanon verwerkte geschriften een weerslag zien van het religieus en economisch leven der antieke volkeren, zullen juist bij die plaatsen bijzonder belang hebben, die de samenstellers van een „stichtelijke” bloemlezing plegen weg te laten.

Doch ook voor hen, die den Bijbel inzonderheid als een „stichtelijk” boek beschouwen, is een bloemlezing een bedenkelijke proef. *Wat moet men uit den „verkorten” Bijbel schrappen en op welk gezag schrappen de samenstellers?* Er zijn in den Bijbel gedeelten vol allegores en symboliek, die eenvoudig aangelegde naturen overbodig zullen achten, maar waarin het naar mystiek en dichterlijkheid hunkerend gemoed bekoring zal vinden. Er zijn verborgen teksten vol diepen zin, die de populariseerende Bijbelverkorters over het hoofd zien”

Precies: „op welk gezag schrappen de samenstellers?”

„Trouwens, de mate waarin men zal gaan populariseeren, is afhankelijk van hetgeen men onder het begrip „leek” verstaat. Een hoogleeraar in de scheikunde is tegenover den Bijbel even goed een „leek” als een aftandsch visschersvrouwtje; moet men laatstgenoemde nu tot toetssteen nemen bij de vraag, wat de „leek” van den Bijbelinhoud bevatten kan en wat niet? Ligt er in onzen tijd van streven naar volksontwikkeling en van geestelijke emancipatie geen beleediging in het pasklaar maken van den Bijbel; is het geen terugval naar de dagen, waaraan Luther een eind heeft gemaakt, toen hij dit boek openstelde voor het lezend publiek?”

Juist: ook een hoogleeraar kan tegenover den Bijbel een leek zijn. Werd dat maar meer gezegd! voegt *de Tijd* er bij.

Wat Luther betreft: de schrijver had beter gedaan een ander voorbeeld te kiezen. Is het Luther niet geweest, die „schrappend op eigen gezag” den Bijbel „pasklaar” maakte voor het lezend publiek? Maar dan pasklaar aan zijn persoonlijken uitleg? Zóó pasklaar, dat er meer dan één tekst verminkt en zelfs hééle boeken verdwenen zijn?

De liberale schrijver in de *N. R. C.* eindigt met de verklaring, dat een „gecensureerde lezing” toch een gevaar is: vooraal voor disputeerende leeken. Letterlijk schrijft hij:

„Wanneer men een dergelijke bloemlezing als officieuse uitgave van een bepaalde groep onder de menigte brengt, dreigt het gevaar, dat onbevoegden dit uitgedunde boek als gezaghebbende Schrift zullen gaan beschouwen en bij een godgeleerd dispuut met hun buren triomfantelijk een tekst als argument zullen ontzenuwen, door te zeggen: „Dat staat niet in den Bijbel!”

„De” Bijbel is dan hier „onze” Bijbel, nl. die van den Protestantenbond. En de ethisch-orthodoxe debater beroept zich hiertegenover op prof. Obbink's „verkorte” vertaling, waarin de tekst wèl staat, die zijn moderne tegenstander loochent. Zoo krijgt dan tenslotte elke ketter inplaats van zijn letter, zijn „verkorting.”

Volgens den schrijver is dus pas *héél* de Bijbel een *gezaghebbend boek*.

De vraag doet zich nu echter onmiddellijk op: maar *wàt* is dan de *hééle* Bijbel? En hoe weet „de leek” dat?

Is er nu geen twist over dit onderwerp? Onder geloovigen en ongeloovigen? En is dát juist geen gevolg van den door den schrijver implicit-zelf als normaal-onmogelijk toegegeven regel: dat de Bijbel zonder gezag, geen boek met gezag kan zijn?

Het kan lang duren, maar de oude Kerk krijgt tòch gelijk!

CORRESPONDENTIE VAN ST. MARTIN

2 Januari 1924.

Vrijdag 28 December had er in de Zustersschool te Philipsburg eene uitvoering plaats door den Zeer Eerw. Heer F. Hendriks georganiseerd. Vóór den aanvang heette Z.E. in een korte toespraak de aanwezigen welkom en sprak de hoop uit, dat het voor allen een aangename en genoeglijke avond zou zijn.

Als eerste nummer stond op het program: *„Elisabeth van Hongarije”*. Met zeer veel toewijding speelde het gezelschap dit stuk, voorstellende de edele Landgravin, de toevlucht van alle behoeftigen, de moeder van armen en wezen, die tijdens het verblijf van haren gemaal in het Heilige Land, als een slachtoffer van list, bedrog en geweld, uit haar slot en bezittingen verdreven, zelve tot den bedelstaf gebracht wordt, en als eindelijk waarheid en recht zegevieren en zij in hare vroegere waardigheid hersteld wordt, terstond bij hare verheffing genade afsmeekt voor de heerschzuchtige en trouwelooze, die haar zooveel heeft doen lijden.

Hierna volgde *„De nieuwe Burgemeester”*, een kluchtspel met verwikkelingen, waarbij de landlooper er in slaagt, in des burgemeesters lange jas gestoken en op diens bureau, voor het bij de ingezetenen nog onbekende hoofd der gemeente door te gaan en dan tevens allerlei uithaalt, waarvoor later Z. Edelachtbare, van dat alles alles onkundig, ter verantwoording wordt geroepen.

Na een korte pauze werd opgevoerd:

The Golden Slipper (Asschepoetster), dat het publiek in de sprookjeswereld verplaatste. Tusschen de verschillende bedrijven door verscheen de clown-jongleur Fistler op het tooneel, die met zijne moppen, kunstjes en toeren de aanwezigen amuseerde. Het *Wilhelmus*, onder het branden van bengaalsch vuur aangeheven, besloot den avond. Uiterst voldaan keerden allen tegen middernacht huiswaarts.

De dames en heeren, die hierbij optraden, vervulden op uitnemende wijze

---

durende welke hij tot alles besloten was. Hij duwde zelfs de portefeuille nog dieper in zijn zak. De gedachte aan Nelly werkte als geestrijk vocht op hem; hij werd „woest”, als een dier dat op zijn prooi uitgaat.....

De taxi hield stil. Paul sprong op het trottoir en stopte den chauffeur twee briefjes van vijf frank in de hand; dat de man raar opkeek, zal niemand verwonderen: klanten, die er sjovel uitzien, zijn doorgaans niet zoo goedgeefsch.

Van dat oogenblik af had Paul een gevoel als was hij een dief. Werktuigelijk verrichtte hij zijne gewone bezigheden, maar den heelen namiddag voelde hij den angel der wroeging. Hij schaamde zich daarover als hij aan de scherpe woorden van zijn meisje dacht, als toonde hij zich laf en zwak; maar feitelijk kwam geheel zijn wezen in opstand tegen de oneerlijkheid, die hij wilde begaan. De jonge man was te rechtschapen om „geluk” uit onreine bron te kunnen genieten. De strijd in zijn binnenste woedde lang en hevig; maar toen hij 't kantoor verliet, gevoelde hij zich niet in staat, het gebouw zijner toekomst en zijner liefde op zulke grondslagen te vestigen.

„Ik zou”, dacht hij, „geen oogenblik rust meer genieten, geen ware vreugde meer kennen.... Ik wist niet, dat het gevoel van eerlijkheid zoo sterk kan zijn: maar ik behoor nu eenmaal niet tot dezulken, die alles durven....”

Het veroorzaakte hem bijna lichamelijk lijden de portefeuille tegen zijn borst te voelen.

„Als Nelly mij op dit oogenblik zag, zou ze mij verachten! Wat er met haar of met mij ook gebeure — ik zal geen recht meer hebben om haar iets te verwijten; want ik heb de troeven in handen gehad en niet den moed bezeten om het spel tot het einde toe vol te houden.”

Die gedachte deed hem schromelijk lijden, maar zijn besluit was genomen: hij had den strijd gewonnen, de invloed van Nelly was niet sterk genoeg geweest om hem tot een dief te maken.

Paul vertelde den kommissaris van politie, onder welke omstandigheden hij in 't bezit van de portefeuille was gekomen.

— Naar den vorm te oordeelen is het een damesportefeuille; zei de kommissaris, en — hij bracht ze aan den neus, — als ik mij niet vergis, heeft er een geparfumeerde zakdoek in gezeten. Ik zal ze bij de gevonden voorwerpen leggen: ik denk, dat de eigenares haar schat wel zal komen opvragen. Geef mij uw naam en uw adres; wordt de portefeuille niet binnen een jaar en één dag teruggehaald, dan is ze uw eigendom.

Paul glimlachte.

„Binnen een jaar!” dacht hij. „Nelly zal nooit 'n jaar geduld willen hebben.”

Drie dagen later, — in die drie dagen had hij zijn meisje niet ééns te zien gekregen, — ontving hij volgenden brief:

„Mijnheer,

„Ik ben zooeven weer in het bezit gekomen van een portefeuille, die ik had verloren en ik verneem, hoe eerlijk gij in deze zaak hebt gehandeld. Wil zoo vriendelijk zijn, mij een bezoek te brengen: ik zou u gaarne persoonlijk danken.

(Get.) Mejuffr. DAMAERT,
7, ...straat”

Paul las het briefje zeer kalm, maar de handteekening deed hem opkijken: de eigenares van de portefeuille was de oude dame, bij wie Nelly de betrekking van voorlezeres en juffrouw van gezelschap vervulde.

„Wel”, dacht hij met zekere geheime hoop, „het toeval brengt de dingen beter in orde, dan ik had gemeend.”

's Avonds meldde hij zich bij Mejuffrouw Damaert aan.

Hij werd ontvangen door Nelly, die zich, zoodra de deur van den salon gesloten was, in zijne armen wierp.

— Ach, Paul, riep zij uit, ik heb drie schrikkelijke dagen achter den rug!... Verbeeld u, dat juffrouw Damaert bij het doen van haar gewone boodschappen die som, verloren had, maar zij hield zich overtuigd, dat het geld was gestolen. En weet ge, wie zij beschuldigde?... Mij!.., Ja, Paul, op mij liet zij heur lichtvaardige vermoedens rusten, en ik kon mijn onschuld niet bewijzen. Zij „wist zoo zeker”, de portefeuille niet verloren te hebben!... Gisteren is ze eindelijk naar het kommissariaat gegaan, om aangifte van „diefstal” te doen, en dáár vernam zij, dat men het ding had gevonden... en ingeleverd!... Uw nobele handelwijze Paul, heeft mij van die onteerende beschuldiging gered. Gij kunt niet gelooven, wat ik er onder geleden heb!

Nelly snikte zoo hevig, dat zij niet meer kon spreken. Paul was aangedaan en sloot haar in zijn armen.

— Ach, liefste, sprak hij, wat zijn we beiden op een gevaarlijken weg geweest! Het geluk komt dikwijls langs ongedachte paden. Zulk een belooning voor mijne daad zou ik nooit hebben verwacht.

— En die belooning is nog heerlijker dan gij meent, hernam Nelly, terwijl zij haar oogen, waarin reeds blijdschap glinsterde, naar hem opsloeg. Toen juffrouw Damaert den naam van den eerlijken vinder hoorde, zag ze aan mijn gezicht, dat ik hem kende. Zij ondervroeg mij. Ik sprak haar over... onze plannen. En met het doel, het vermetel oordeel, dat ze over mij had geveld, weer goed te maken, schenkt zij ons de helft van de som, die gij gevonden hebt. En zij stond er op, dat ik zelf u van alles op de hoogte zou brengen. De juffrouw beweert, voegde Nelly er bij, terwijl zij, een weinig beschaamd, het hoofd op de borst liet zinken, dat het u wellicht aangenaam zoude zijn uit mijn mond te vernemen, dat eerlijkheid vaak geen slecht middel is om door de wereld te komen.

„De Standaard” (België.)

de op zich genomen taak; het voortreffelijk spel van de onvermoeide pianiste verhoogde het kunstgenot; veel zorg is aan het decor besteed; het gebouw en het terrein waren electrisch verlicht en het voetlicht gaf het tooneel een modern aspect.

Een woord van lof en dank komt toe aan Pastoor Hendriks voor zijn initiatief en kundige leiding; eveneens aan de leden van het Amateurs-ensemble, dat den bezoekers die aangename uren heeft verschaft. Een jaar geleden is de eerste uitvoering gegeven; verwachtingen zijn nu gewekt en de wensch moet hier herhaald worden, die reeds dien avond in de zaal is geuit, nl. dat deze uitvoeringen door verschillende andere mogen worden gevolgd, die even zoovele succes-avonden mogen zijn.

—Den 31n December, even over het middaguur, is op St. Martin N. G. een aardbeving gevoeld, die enkele seconden van te voren reeds aangekondigd werd door een gerommel als van een menigte in aantocht zijnde vrachtauto's of van den in de verte aanrollenden donder. Bij het hooren van dat doffe en steeds naderende geluid begrepen en zeiden ook verschillenden dat het een aardbeving was. Een drietal snel op elkaar volgende schokken werden gevoeld; de huizen dreunden en daverden; het houtwerk kraakte; de beweegbare voorwerpen schudden heen en weer, waarop het onderaardsch gerommel zijn weg vervolgde en langzamerhand wegstierf.

Berichten uit de Kolonie.

Doodgereden.

Vorige week Zaterdag namiddag reed er een vrachtauto, die hier voor de buitendistricten tevens voor personenvervoer dienst doen, naar Barber.

In de buurt van *Dokterstuin* viel een der passagiers, een zekere JOZEP DORAN uit den auto op den grond, en brak den hals.

Twee uur laten overleed hij, zijn eigen vrouw, die mede onder de reizigers behoorde, was van het ongelijk getuige.

— Zondag middag tijdens het onophoudelijk heen en weerrennen der auto's tot vervoer van nieuwsgierigen naar het voetbalterrein op Mundo Nobo, had er een heel ernstig ongeluk plaats.

Nabij het St Thomas College stond het onlangs reeds hier was geweest. een moeder met haar driejarig kind stijf tegen den muur van een huis aangedrukt uit vrees voor de talrijke woest heen en terugrijdende auto's. Plotseling maakt een der auto's een zijwaartsche beweging in de richting waar die vrouw stond. Zij zelf kreeg een ernstige schampwond aan het been, terwijl haar kind een groote gapende wond aan het voorhoofd met schedelbreuk bekwam. Nog dien zelfden avond werd door Dr. Kummer met assistentie van Dr. Winkel en Derks de verschrikkelijke wond chirurgisch verzorgd. Doch het heeft niet meer mogen baten. Den volgenden avond is het kind in het St. Elizabeth's Gasthuis overleden.

Met welk een geweld die auto op die beide ongelukkigen aanreed, blijkt wel hieruit, dat een medalje die het kind aan een kettingke om den hals droeg, geheel werd ingedrukt en dat een groot stuk pleister van den muur, waar zij tegenaan stonden, werd afgescheurd.

Ook de auto werd ernstig beschadigd.

Het is zeker, dat de moeder met haar kind in het geheel geen schuld treft, want zij stonden tegen den muur van het huis.

De chauffeur wilde misschien voor een anderen aanrennenden auto uitwijken, maar hij moet wel méér dan beneveld geweest zijn, om de muur van een huis voor de meest geschikte plaats aan te zien om uit te wijken.

Het staat vrijwel als zeker vast, dat die chauffeur dronken was. Door betrouwbare personen is ons zelfs verzekerd, dat men later nog een flesch rum in de auto op de zitplaats van den chauffeur gevonden heeft.

Tot gisteren liep die chauffeur nog vrij rond. Wat moeten wij daarvan denken?

Men werpe niet de schuld op een gebrek van het stuurrad. Want *na* het ongeluk functionneerde dat stuurraad nog uitstekend, zóó is ons door een vakman uitdrukkelijk verzekerd.

Betere Maatregelen.

Daar moeten van Gouvernementswege beslist meer doeltreffende maatregelen tegen het autogevaar genomen worden. Iedere bewoner langs de Breedestraat en de Roode Weg staat doodsangsten uit en roept er schande over, zoo wild en woest als de auto's elkander voorbijvliegen, wanneer er een voetbalwedstrijd op *Mundo Nobo* plaats vindt.

Iedere chauffeur wil zooveel mogelijk vrachtjes maken, doch de weerlooze voorbijgangers worden er de slachtoffers van.

Door *alle* chauffeurs wordt bij die gelegenheid de snelheidsgrens overschreden. Herhaaldelijk ziet men dan een auto een anderen voorbijschieten, terwijl van den tegenovergestelden kant met een wilde vaart een andere auto tegemoetkomt. Het gebeurt dat een auto zich tusschen twee in volle vaart elkander passeerende auto's als 't ware heen lanceert. Men staat verbaasd dat er eigenlijk nog niet veel meer ongelukken gebeuren.

En dat alles zou zeer goed kunnen voorkomen worden.

Wanneer nl. van Gouvernementswege eenvoudig bepaald werd, dat *tijdens de voetbalwedstrijden* op Zondag de Breedestraat en Roode weg *alléén* in Westelijke richting mogen bereden worden en dat die auto's allen rechts houden en elkander niet mogen voorbijsnorren. Zóó blijft de linkerzijde van den weg voor de voetgangers. De auto's kunnen tegenwoordig allen langs den *nieuwen weg* over het Rif naar de stad terug keeren.

Waarvoor anders hebben wij die nieuwe brug van *Mundo Nobo* over het Rifwater gekregen? Waarvoor anders is die nieuwe weg over het Rif aangelegd?

De weg langs het Rif moge wat langer zijn, doch dat mag zeker niet als bezwaar gelden.

Bovendien wordt, door van den *Rifweg* gebruik te maken, ook voorkomen, dat de chauffeurs elkander op oneerlijke wijze concurrentie aandoen.

Doch boven alles wordt daarmee de veiligheid van het publiek, dat als voetganger den weg passeert, verzekerd en dat recht van den eenvoudigen voetganger mag zoo maar niet worden weggecijferd.

SS. Fylgia.

Zaterdagmorgen tusschen 10 en 11 uur kwam de Zweedsche oorlogsboot *Filgia* na de gebruikelijke saluutschoten gewisseld te hebben onze haven binnen. En dat was voor den *eersten* keer.

Het feit, dat dit bezoek reeds voor een paar maanden geleden was aangekondigd, bracht ons de vorige week tot de foutieve veronderstelling, dat het onlangs reeds hier was geweest.

Wederkeerig werden beleefdheidsbezoeken gewisseld door den Zweedschen consul den Heer BENJ. MADURO, ZExc. Gouverneur BRANTJES en den commandant van den oorlogsbodem

De état major en de bemanning zijn hier bijzonder gefêteerd.

Maandagavond werd door den consul aan den commandant en de officieren een bal aangeboden in de Club *„Curaçao,"* dat een schitterend verloop had.

Dinsdagavond had de commandant, THOR LÜBECK, den Heer Gouverneur met autoriteiten tot een lunch aan boord genoodigd, terwijl hij bovendien dienzelfden dag een *five o'clock thea* aanbood als contra-beleefdheid aan alle dames en heeren, die 's avonds te voren op het bal verschenen waren.

Zondag namiddag had op *Mundo Nobo* op het *Jubileum-Sportterrein* een voetbalwedstrijd plaats tusschen een elftal Zweden en een dito van Sparta, dat voor de laatsten met 3—1 eindigde. De wedstrijden van Dinsdag tusschen de Zweden en *„Kingdom"* (Newpoort) verliep voor de laatsten met 2—0 en oogenblikkelijk erop de Zweden met het militaire elftal de *Stormvogels*, dat eindigde met 0—0.

Maandagmorgen maakte de bemanning en het garnizoen onder begeleiding van beider muziekkorpsen een wandeltocht naar Caracasbaai.

Woensdagmorgen verliet de *Fylgia* wederom onze haven met bestemming naar Puerto Columbia.

De wnd. Zweedsche Consul, de Heer BENJ. L. MADURO, heeft zich zeer veel moeite gegeven om het verblijf der bemanning hier zoo aangenaam mogelijk te maken en mag met voldoening op zijn werk terugzien.

Bede om hulp voor de noodlijdende Diaspora-priesters.

De Diáspora-streken in Duitschland zijn uitgestrekte gebieden, waar de Katholieken weinig in aantal en zeer ver van elkander verwijderd wonen en waar de priester dikwijls een parochie te bedienen heeft, welke grooter is dan de helft van Nederland. Kerken zijn er niet. Op de statie staat een gebouwtje, wat kerk heet en daar moeten de geloovigen van heinde en verre te zamen komen. Soms een dagreis ver. Vergeten wij niet dat deze toestanden heerschen in Duitschland en niet in een of ander missieland in Afrika. Zwaar is het werk van de Diáspora-missionarissen. En overal staan zij alleen voor. Zelfs zijn zij gedwongen, om zooveel mogelijk uit te sparen, hun eigen middagmaal te bereiden. In gewone omstandigheden eischt de uitoefening van het priesterlijk ambt in de Diaspora-streken een groote wilskracht. Maar nu veel meer. Zij lijden groot gebrek de Diaspora-missionarissen.

Bittere ellende is hun deel. Honger en ontbering is hun lot. De Diaspora-missionaris, die reeds vóór den oorlog ondersteund moest worden, is nu nog meer dan ooit op de liefdadigheid aangewezen.

Om zijn priesterlijke bediening te kunnen uitoefenen, moet hij van dorp tot dorp, van stad tot stad rondtrekken om aldus eens in de paar maanden geheel zijn hem toevertrouwd gebied bezocht te hebben. Kerken zijn in de Diaspora-streken onbekend. Hier en daar een armzalig kapelletje, maar meestentijds moet hij het H. Misoffer opdragen in een afgehuurde zaal of in een schuur en dat in de beschaafde wereld. Doch nu, hoe kan hij dat alles nog bekostigen?

Door de omstandigheden is hij gedwongen zelf in mijnen of in de fabrieken te gaan werken, om in zijn onderhoud eenigzins te kunnen voorzien. Werkelijk in den letterlijken zin des woords lijdt hij honger en gebrek. Zoo er niet spoedig en overvloedig hulp geboden wordt, is de ellende niet te overzien. Zij komen om van ondervoeding. Zij bezitten geen voldoende kleeding. Eén versleten paar schoenen, één toog is in doorsnee het geheele bezit van de Diaspora-missionarissen. Van hun huisraad is het overtollige reeds lang verdwenen, en dikwijls is het meest noodzakelijke niet meer aanwezig, Groot is hun nood. Veel hulp is er noodig en deze kan niet alleen van Duitschlands katholieken zelf komen. Deze toch kampen om hun eigen bestaan. Zoodat er haast geen sprake kan zijn van ondersteuning door hen. Daarom dan ook deze oproep.

De *Bonifatiusverein*, de vereeniging bij uitstek tot leniging der Diásporanooden, onder leiding van Mgr. H. v. HÄHLING, wijbisschop van Paderborn i. W., ziet de toekomst dan ook zeer somber voor zich opdoemen. Ontelbaar zijn de gevallen, waar dringend hulp noodig is. Doch er is geen geld om te ondersteunen. Vol hoop ziet de *Bonifatiusverein* uit naar het buitenland, dat, begaan met de nooden der Diáspora-missionarissen, wel iets zal willen afzonderen voor deze helden, want er is heldenmoed voor noodig om onder dergelijke omstandigheden onverstoord door te werken aan het zieleheil van zoovele duizenden.

Niet tevergeefs heeft de *Bonifatiusverein* een beroep gedaan op Hollands Katholieken, doch Holland alleen kan geen afdoende hulp schenken. Denken wij eraan, dat het beter is te geven dan te ontvangen, en dat Gods zegen erop rust, welke zegen ons allen noodig is. God laat zich nooit in edelmoedigheid overtreffen. De groote wereld-apostel Sint Paulus schreef reeds: „Doet goed aan allen, inzonder aan Uwe geloofsgenooten." Zouden wij dan niet volgaarne steunen, als er steun gevraagd wordt voor noodlijdende priesters. De priester toch is een „alter Christus" (andere Christus).

Giften, alles is welkom, kan men zenden aan het Apostolisch Vicariaat Curaçao, hetwelk voor verdere doorzending zal zorgdragen.

Fr. WEYNEN,
Secretaris voor Nederland
v. d. *Bonifatiusverein.*

Ook de Redaktie van de *Amigoe di Curaçao* stelt zich beschikbaar giften voor dit doel in ontvangst te nemen.

Van de Redaktie . . . . fl. 25

Serenade.

De burgerij is ten zeerste ingenomen met de benoeming van den Heer H. SCHOTBORGH tot Administrateur van financiën.

Als bewijs van die waardeering, hoogachting en algemeene sympathie werd Zaterdagavond 8 uur een fakkeloptocht met militaire muziek naar de woning van den benoemde georganiseerd, waar hem een serenade gebracht werd. Deze fakkel-optocht bracht begrijpelijkerwijze heel wat volk op de been, doch had een zeer ordelijk verloop. Ten huize van den Heer SCHOTBORGH, hadden zich tal van ambtenaren en autoriteiten en vooraanstaande Heeren vereenigd om den benoemde geluk te wenschen en te huldigen. Ook Z.Exc. Gouverneur BRANTJES behoorde tot de aanwezigen. Tot laat bleef men bijeen, terwijl de muziek voor afwisseling zorgde.

Marktberichten.

Stand van de export-artikelen van Curaçao op de markt van New-York van 14 tot 28 December.

Dividivi: Geen nieuwe aanvragen van opkoopers zijn sedert het vorige bericht ingekomen, doch deze worden stellig bij het begin des jaars verwacht. Volgens geruchten zouden er aangekomen of onder weg zijn ongeveer 150 ton dividivi, die nog niet verkocht zijn en die waarschijnlijk in depôt zullen opgeslagen worden.

Nu is dat wel niet zoo'n groote hoeveelheid, maar het feit, dat ze onverkocht bleef, is toch voldoende om de markt ongustig te beïnvloeden.

Geitenvellen: De markt blijft zonder vertier. Wat van Barquisimeto en Santo Domingo in den laatsten tijd werd aangevoerd is onverkocht in de depôts opgeborgen. Voor geitenvellen uit onze kolonie nominale prijs 22 tot 24 ct. per pond.

Aloë: In de laatste weken is de voorraad in de depôts opgestapeld, aangegroeid tot 1200 kisten, die tegen 10 cts. per pd. worden aangeboden, waarvan heele kleine partijtjes tegen dien prijs verkocht werden. Daarna zijn de opkoopers weer van de markt verdwenen. In het begin van het jaar wordt er weer meer activiteit verwacht.

Een Thomasnummer van „de Belaard"

Het Decembernummer van *„De Beiaard"*, dat dezer dagen verscheen, ter gelegenheid van het zesde eeuwfeest van St. Thomas, is geneel aan den Doctor Angelicus worden gewijd. Bijdragen werden geleverd door Lr. B. H. MOLKENBOER O. P., Lr. P. KRELING O. P., Lr. JOS. VAN WELY O. P. Dr. B. A. LUYCKX, O. P. en Dr. FERD. SASSEN.

Elf keurige platen op kunst-drukpapier verluchten den tekst (ongeveer 100 pag.)

Wat de daling van de mark beteekent.

Onlangs hoorde ik, aldus schrijft een bijzondere medewerker van de *„N. R. Ct."* in een gezelschap spreken over de duurte in Duitschland. Het bleek mij toen, dat men van de bizarre afmeting der duurte in Holland toch niet het volle begrip had,

Ik zal door een klein voorbeeld trachten duidelijk te maken, wat deze in werkelijkheid beduidt.

Men stelle zich voor, dat ons geld zoo gedepreciëerd was als de mark. Dan zou een pond vleesch met been, volgens den prijs te Essen, 1.800 milliard gulden kosten. Daar er ongeveer 417 bankjes van 1000 gulden in een kilo gaan. zou dat bedrag in dit bankpapier ongeveer 4.340.000 kilo wegen. Stelt men het gewicht van een stuk slachtvee op 500 k.g., dan moet men zich de zaak als volgt aanschouwelijk voorstellen. Men plaatse op een weegschaal ter eener zijde 8680 stuks rundvee, en op de andere zijde stapelt men bankbiljetten van 1000 gulden. Op het oogenblik, waarop beide weegschalen balanceeren, heeft men geld genoeg om een pond vleesch te betalen.

Boter kost nog meer, worst eveneens.

S. S. Reliance.

A. s. Maandagmorgen zal de Toeristenboot *Reliance* van 20.000 Reg. Ton, 616 voet lang. 72 voet breed, met verscheidene honderd Amerikaansche touristen aan boord onze haven komen bezoeken en gedurende 12 uur hier verblijven. De Amerikanen zullen dien dag in onze stad en in de omstreken heel wat vertier brengen. Wij hopen, dat zij een uitstekenden indruk van ons eiland zullen meenemen, en dat de winkeliers, autoverhuurders, hotels enz. goede zaken maken.

Correspondentie.

Aan LENINE te Aruba. Na onze correctie van het verslag in ons nummer der vorige week, gelooven wij dat uw inzending ietwat overbodig is geworden.

Kabinetscrisis.

De beide mislukte pogingen om een nieuw Ministerie te vormen, deden reeds stemmen opgaan om het oude Ministerie te handhaven. Een hier opgevangen draadloos persbericht van het Station Malabar bij Bandoeng (Java) doet vermoeden. dat werkelijk in die richting de oplossing zal gezocht worden. Officieele bevestiging van dit bericht is hier echter nog niet ontvangen.

S. S. Carabobo.

A. s. Dinsdag wordt hier van New-York en Porto Rico verwacht de nieuwe boot *Carabobo* van de *Red-D-line*, die zijn eerste reis maakt, en in het geregelde vaarplan van die lijn tusschen New-York, Porto-Rico, Curaçao en Venezuela is opgenomen. Van hier vertrekt de boot dienzelfden dag naar Maracaibo.

Officieele berichten.

Aan den Inspecteur der belastingen H. Statius Muller is tot herstel van gezondheid drie maanden verlof verleend, de hoofdcommis M. Ph. van Romondt is tijdelijk met de waarneming dier betrekking belast.

Aan den schrijver R. W. Muskus is op zijn verzoek eervol ontslag uit 's lands dienst verleend.

Aan den onderwijzer 2de klasse J. G. Veeris, thans met verlof in Nederland, is om gewichtige redenen tien maanden verlofsverlenging verleend.

De adjunct commies B. I. Mussenden op St. Eustatius is bevorderd tot commies en de klerk C. F. Boskaljon op Bonaire tot adjunct commies.

Mej. J. Groen is benoemd tot vakleerares in de Engelsche taal bij het openbaar onderwijs in Curaçao en werkzaam gesteld aan de Wilhelminaschool.

Mej. R. Abbad is eervol ontheven van hare werkzaamstelling aan genoemde school.

Aan den hulpkommies der belastingen alhier D. H. Garmers is tot herstel van gezondheid een maand verlof verleend.

De Britsch-West Indische Eilanden.

„Lord Burnham, de eigenaar van de *Daily Telegraph*, heeft in een redevoering over de behoeften der West-Indische koloniën verklaard, dat de actie, die gevoerd wordt om deze eilanden in het Amerikaansche staatsverband op te nemen, wellicht bij de (Britsch) West-Indiërs eenigen steun zou kunnen vinden, omdat deze koloniën voor financieele en andere hulpmiddelen zoo goed als geheel van Amerika afhankelijk zijn. Engelsche banken plegen zich om de behoeften van West-Indië zoo goed als niet te bekommeren, weshalve de West-Indiërs in vele gevallen voor de uitbreiding hunner zaken en verhooging van de welvaart hunner eilanden een beroep op New-York doen.". *(N. R. C).*

Politieke film.

XXXIX.

Er komt eenige kentering in den Europeeschen toestand, er valt meer teekening waar te nemen in de verhouding tusschen Frankrijk en Duitschland, enkele verschijnselen duiden op verbetering der relaties, kortom: men is op den goeden weg. Enkele factoren zijn aan te wijzen, die niet zonder invloed bleven op het gedrag van den dictator aan den Quai d'Orsay: de vorming van een inwendig-krachtig Duitsch kabinet met meer ruggesteun des volks dan welk ander tot op heden; het roemloos einde van het zoo boud aangekondigde en straf begonnen „lijdelijk verzet" in het Roergebied; de gesloten overeenkomst tusschen de groot industrieëlen aldaar met de Fransche autoriteiten en het aanvangen van den mijnarbeid; de uitslag der Engelsche verkiezingen, waar de beginselsterke, doch in de practijk voor Frankrijk uitwijkende, Baldwin een nederlaag leed en Marianne vandaag of morgen het spookbeeld — Lloyd George-weer ziet opdoemen; ten slotte de „boodschap" van Coolidge aan Europa en de eerste stap van Amerika — hoewel nog niet officiëel — tot effectieve deelname aan het onderzoekprobleem naar Duitschland's desolaten boedel.

Toen de Commissie van Herstel, de „big four" van thans, besloten hadden twee andere commissies te benoemen van ondergeschikte goden, werd dit plan zoowel door Frankrijk als door Engeland en Italië goedgekeurd.

Het eerste stel leden zal zich bezig gaan houden met een nauwgezet onderzoek naar de betalingscapaciteit van Duitschland (wat reeds vóór Versailles had moeten gebeuren), verder met de maatregelen om de Duitsche begrooting in evenwicht te brengen (die door de hooge kosten der Fransche Roer-bezetting bovenmate bezwaard is) en de Koersstabilisatië. Voor deze commissie, waarin ook Duitschers zitting mogen nemen, is Amerika door de geallieerden en door Germania zelf uitgenoodigd. Hoewel het haar niet mogelijk was een officiëelen vertegenwoordiger te zenden, keurde de regeering te Washington goed dat Amerikaansche deskundigen aan dit onderzoek deelnamen en heeft zij in beginsel haar hulp niet geweigerd, nu eenstemmigheid onder de Europeesche mogendheden over dit punt is verkregen, wat steeds haar voorwaarde is geweest voor het zich mengen in zaken van het vasteland.

Als maar eenmaal de eerste stap gezet is.... Brengen de deskundigen een gunstig verslag uit, is de zaak aan het rollen, heeft men al geconfereerd, dan kunnen de heeren op het Witte Huis zonder zich te compromitteeren de leiding der deskundigen overnemen.

Niet zonder invloed op dit besluit is ongetwijfeld ook de gedachte geweest, dat een verder ineenstorten van het Duitsche Rijk den voornaamsten oorlogscrediteur zal dupeeren. Immers nog altijd wacht Uncle Sam op een afdoende regeling der millioenen schuld met de Fransche financiers, die zich achter het insolvente Duitschland verschuilen. Aan dit verstoppertje-spelen dient een einde te komen, zoo redeneert men overzijds en daarom is het niet ondienstig wanneer Amerikaansche geldmannen eens een blik werpen in den reëelen toestand van Duitschlands financiën om daarna de noodzakelijke maatregelen voor het économisch herstel van het Rijk — en Europa — aan te geven. Dat het verdrag van Versailles er zonder kleerscheuren af zal komen, meenen wij wel te mogen betwijfelen.

Ondertusschen heeft het plan-Hoover om aan Duitschland een leening van 70 miljoen dollar toe te staan ten einde levensmiddelen aan te koopen, groote kans te worden goedgekeurd, mits aan den wensch van Coolidge voldaan wordt, dat particuliere ondernemingen en liefdadigheidsinstellingen zich niet terugtrekken. Last not least heeft Washington met Berlijn een handelsverdrag gesloten voor den tijd van 10 jaar!

***

Frankrijk, zoo vermelden we boven, heeft onder den druk der omstandigheden, wat water in den wijn moeten doen en zoo' mochten we met voldoening lezen, dat binnenkort de geallieerden strijdkrachten in het Roergebied tot 10.000 man zullen worden verminderd. Bovendien is de Fransche bezettingsautoriteit genegen alle openbare gebouwen te ontruimen, wordt de generale staf uit Dusseldorff en en Mainz teruggetrokken, terwijl het beheer over douane- en postkantoren en alle openbare werken aan de Duitschers zal worden teruggegeven. Een nog meer vreugdevolle tijding vermelde, dat den uitgewezen ambtenaren de terugkeer naar het eigen gebied zal worden toegestaan.

In hoever ook Engelands houding in deze beslissend is geweest, valt moeilijk uit te maken. Wel was het een publiek geheim, dat de pogingen tot herstel der Entente niet wilden vlotten, vooral wegens het draste Fransche optreden in de Roerquaestie. Toch is nog kort vóór de verkiezingen in Engeland een akkoord geteekend, waarbij John Bull beloofde aan een scherpe controle der Duitsche financiën te zullen deelnemen, doch welke concessies Frankrijk moest betalen met de categorische belofte (!) af te zien van allen steun aan de Rijnland-separatisten, de formeele verklaring niet te denken aan annexaties en vermindering der bezetting.

Is het wonder dat Poincaré, nu hij zich overal op de vingers voelt tikken en zijn machtwoord in den hoogen Raad der alliés danig verzwakt, naar andere hulptroepen en bondgenooten uitziet en deze meent te hebben gevonden in de leden der kleine Entente, waarvan Marianne reedsals de voogdes werd aangezien? Fransche stafofficieren drillen de Poolsche legioenen; Belgrado en Boekarest vormen een centrum van Franschen militairen geest. Reeds werd een balletje opgeworpen voor de vorming van een bondgenootschap quand même, offensief en defensief, doch de kleine Ententers kennen het spreekwoord van het kersen eten met groote heeren en begrepen te duidelijk, dat er tienmaal meer zou moeten gegeven worden dan als contraprestatie mocht worden gehoopt. Toch klopten de Polen aan om een leening van 400 miljoen francs voor oorlogsdoeleinden en kocht Joego Slavië voor een bedrag van 300 miljoen dito bij de Fransche oorlogsindustrie wapenen aan ter vollediging van de organisatie der nationale verdediging. Spoedig zal de kleine Entente een conferentie harer leden bijeenroepen tot.... uitstippeling harer toekomstplannen. Tot bevordering van den wereldvrede natuurlijk.

.

Engeland heeft zijn verkiezingsstrijd achter den rug. De conservatieve regeering verloor 91 zetels, doch behielde er nog 254, waardoor zij de sterkste partij bleef. De liberalen (Asquith, Lloyd George) verkregen een aantal van 153, terwijl de labours (Ramsay, Mac Donald) aanwonnen tot 189. De fouten van het Engelsche kiesstelsel vallen bijzonder in het oog, als men let op de cijfers van den uitslag. De conservatieven behaalden 5½ miljoen stemmen, de liberalen 4½ en de arbeiders partij ruim 300.000 minder dan de partij van Chamberlain en Lloyd George. Het vrijhandelstelsel, even oud haast als Engeland zelf, heeft dus de goedkeuring van het volk weggedragen en de protectionistische maatregelen van Baldwin, te nemen om de Engelsche industrie te steunen en de heerschende werkeloosheid te verminderen, zijn door het publiek weggevoteerd.

Niettemin blijft Baldwin bij zijn idee om het bewind te behouden en niet heen te gaan vóór hij in het Partement een nederlaag lijdt. Loopen in een of andere quaestie de belangen van liberalen en labours parallel, dan zijn de dagen van Baldwin's bestuur geteld.